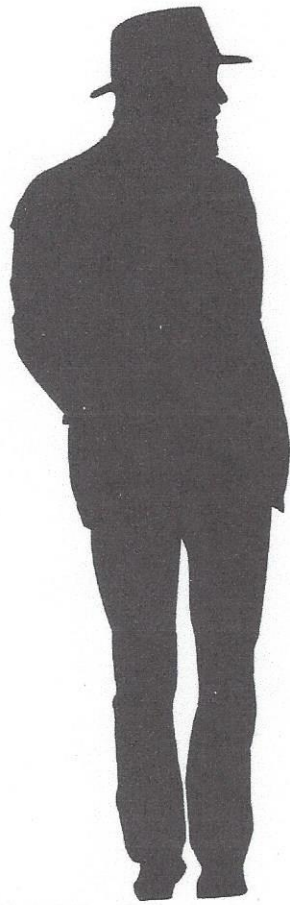

HOMMAGE Martin Carrette

Eerste stadsdichter van Deinze (2010-2013)

Luister in het duister - 3
Zeveren, 29-01-2016

“Het gaat niet over mij, maar over de poëzie”

Het moet ergens in september 2013 geweest zijn. We zaten samen om jouw vierjarig stadsdichterschap te vieren en bespraken of jij nu iets moest voordragen of iemand anders. “Doe maar iemand anders”, zei je, “want het gaat niet over mij, maar over de poëzie”.

Zo kenden we jou, geen tafelspringer, maar een zachtaardige, bedachtzame man. Overpeinzend, maar wel recht op je doel af. Gedreven.

Jij wou een band tussen Deinze en poëzie. Het was een essentieel onderdeel van cultuur en bij uitbreiding van onze samenleving.

En je engageerde je. Je werd onze eerste stadsdichter en deed dit vol passie en liefde voor Deinze.

Niet toevallig is het eerste gedicht in je Deinse dichtbundel “Alles viel samen” getiteld “een stad is een lief”.

Op een warme, betrokken manier maakte je zo een succes van je stadsdichterschap. Je schreef er meer dan 50, stadsgedichten. Over het landschap en de mensen, over de parels van onze stad. Je ging in op de vraag om jouw haiku’s als medaillons te plaatsen tussen de stenen van onze nieuwe markt.

Martin, je bent zo in je opzet geslaagd. Door jou is Deinze is voor altijd met poëzie verbonden. Want het ging niet over jou, maar over de poëzie.

Het is haast symbolisch, je bent van ons heengegaan op gedichtendag. Alsof je wou zeggen aan je stad en zijn inwoners “vergeet gedichtendag niet. Ik ga, maar laat de woorden blijven, want het gaat niet over mij, maar over de poëzie.”

Al even symbolisch gaan we vandaag wandelen in jouw dorp, het mooie Zeveren waar je zo van hield. Waar je tot rust kwam en kon genieten van de mooie natuur. Hier vond je je inspiratie.

“Luister in het Duister” : wandelen en luisteren naar gedichten. Het was jouw uitvinding in 2013. Het was ook gewoon waar jij van hield.

We twijfelden of we deze activiteit vandaag zouden laten doorgaan, maar in overleg met je familie hebben we beslist om het programma aan te houden. Dit is wat jij zou willen.

Maar gewoon wandelen kunnen we vandaag niet. Je laat een leegte achter in dit dorp en deze stad. We zullen je missen.

We willen beschrijven wat we voelen, zoals ook jij dat zo goed kon. We bieden de mensen na de wandeling de kans om het rouwregister te tekenen.

We wandelen dadelijk naar zaal te Lande, maar hebben toch gevraagd aan je collega-dichter, stadsdichter Luc Martens, om toch, op de eerste stop, even stil te staan bij jouw grote talent.

Martin, we hebben het begrepen, het gaat over de poëzie.

Maar vandaag, vandaag gaat het over jou, EN over de poëzie.

Rutger De Reu, schepen

HOMMAGE Martin Carrette (1951-2016)
Eerste stadsdichter van Deinze (2010-2013)

Luc C. Martens, mede namens alle DéCéDé-ers

Verbijsterd vernam ik donderdagmiddag, op gedichtendag het slechte nieuws. Martin was niet meer. Onze laatste contacten waren van december waar hij gedreven meewerkte aan de voorbereiding van Luister in het duister-3. Hij maakte toen het grapje dat hij veel minder tijd nodig had om zijn baard te verzorgen...

Met de kerstdagen stuurde hij naar de leden van DéCéDé een oude nieuwjaarswens... Hij schreef dit keer geen nieuwe.. was dit een teken ?

Nieuwjaarswens

*Als al het oude nieuw wordt
als het jaar*

*Als zelfs wat je liefst hetzelfde
en onveranderd zou behouden
een nieuwe glans krijgt*

is het Kerstmis geweest

We hadden wel gehoord dat zijn therapie wat minder goed verliep maar de laatste weken kwamen nog diverse aankondigingen voor zijn nieuwe 'dubbel' bundel. Begin deze week kwam ik van wintervakantie terug en begreep via anderen dat Martin misschien onzeker was voor Luister in het duister. Een onbehaaglijk gevoel kwam over mij. Ik moest hem bellen. Wetende dat hij dat wellicht liever zelf liet weten dan het hem zomaar te vragen wachtte ik even. Ik zou hem gisterenmiddag om 14 uur bellen om te checken voor vandaag. De inmiddels jaarlijkse Luister Duister poëziewandeling waar hij mee aan de wieg van stond zou deze keer in zijn dorp Zeveren doorgaan. Om 12.30u kreeg ik in de wagen een telefoontje. Ik was te laat.

Hoeveel woorden Martin zelf ook had om iets te zeggen, vandaag schieten ze tekort om zijn heengaan te vatten. Ik mocht hem maar enkele jaren van nabij kennen, maar zal hem blijven herinneren als een minzame familieman met een speciaal stemgeluid en een bijzondere passie voor poëzie en literatuur in het algemeen. Hij vulde als eerste stadsdichter de functie zeer gedreven in en met zijn stadsgez/dichten gaf Martin Deinze een poëtisch gezicht. Hij liet de poëzie opleven in Deinze en omgeving. De oprichting van DéCéDé (Dichters Convent

Deinze) is ook één van zijn grote verdiensten. Hij verwachtte er nog zoveel van en wij die achterblijven konden nog zoveel steun van hem gebruiken...

Deinze verliest een bekend stadsgezicht. Gedichtendag zal in Deinze voor altijd verbonden blijven met het overlijden van zijn eerste stadsdichter.

Ik leerde Martin kennen zo een 15-tal jaar geleden op de uitreiking van een poëziewedstrijd in Gent waar hij toen geen prijs won. Ik herkende hem als een gezicht uit Deinze en we raakten aan de babbel. Hij had net in Nederland voorgelezen en verzuchtte dat hij toch zo graag zijn gedichten wou uitgeven...

Nadien verloren wij contact... de uitgave van zijn eerste 2 bundels bleven mij aanvankelijk onbekend... Het aanéénrijgen van de literaire waarderingen en prijzen volgde ik wel zowel in Vlaanderen als in Nederland.

Tijdens zijn stadsdichterschap (intussen zo een 10 jaar later) kwamen we terug in contact en toen was het mijn beurt om te verzuchten... Hij toonde mij de weg... en mijn eerste bundel die hij op virtuose manier recenseerde werd een feit. Het zette ook de deur open voor een tweede stadsdichter. Dankzij Martin sta ik hier vanavond. Zijn oeuvre telt vandaag 4 gedichtenbundels en op 21 februari komen er daar twee bij. Ik weet dat hij er nog heel vele had, allemaal genummerd in zijn computer. Uit elk van zijn bundels koos ik 1 gedicht.

Uit Boswording:

Leegte (de kouter)

*Zie, de hoek om, hoe verbaasd we staan, hoe bloot
het dorp zich geeft, zie het uitdijen in de ruimte,
zich vlijen over de aarde, het ziet hier seizoenen
wassen en tanen, aan zijn ene rand een vage*

*zweem over de stad. Voel hoe het, ginder langzaam
uitvloeit in het volgende dorp. Zie de akkers,
de velden, zo schaars omzoomd, bomen, daken
van verdere huizen, zijn natuurlijke aanwas,*

*zijn oergezonde huid. Soms laat het zijn luchten
hoog hangen hier, of het dekt zich ermee toe.
Voel ze voorbijglijden over dit dorp, als vanouds*

*de winden. Vergeet hier waarnaar je op weg was,
hou halt, sluit de ogen. Hoor nu hoe het ademt,
het dorp, uit zijn bouwland: zijn kouter. Zijn leegte.*

Uit: Echo's van Raveel

Woordvorming

Over de vorming van abstracta

*er is geen groeite,
zegt men hier soms op het land,
niets gedijt door koude, hitte*

*er is geen groeite,
zegt men hier soms op het land
daarbij van aanwas de abstracte makend*

*er is geen groeite,
zegt men hier soms op het land
over groenten en gewassen sprekend*

*groeite, hoogte, droogte, laagte,
leegte en de laaite van de zomer
tussen sterven en geboorte*

*geen groeite, zegt men
maar zie, maar zie, ecce homo
zie de wreedte*

Uit: Kleinmanssuite

De mensen

*Het was dat jaar, zullen ze zeggen,
de zomer van de regens en van de winden,
weet je het nog, zullen ze vragen, al zal het
geen vraag zijn, de dag in die zomer,*

*N ging dood, er ontspoorde een trein
in de stad, weet je nog, die zomer, toen alle
muziek verwaaide in de natte harde
wind, ja, zullen ze zeggen,*

*het weer, de slechtste zomer in jaren,
de wind en de regens, een ver land stond blank,
die zomer dat jaar, acht weet je, het leven,*

*weet je nog, zullen ze zeggen, die zomer,
toen ze elkaar liefste noemden,
regen en wind, weet je nog ?*

Uit: Alles viel samen

Boeken

*Als goede vrienden keren ze me uitnodigend
de rug toe en wachten geduldig op mijn hand, verdragen
het ongeduld van mijn vingers.*

*Ze laten mij in de waan dat ik tempo en diepgang bepaal,
en als goede vrienden gaan ze nooit echt weg,
hoe oud en stoffig ze ook worden.*

*Ze blijven, voor de nood, dan overvallen hun letters me
als een tickertape parade van hoop, een douche
In de zomer, en troostvol als koffie.*

Uit: Dubbel spel

Mediatraining

*wat verbaasde was niet zozeer dat er twee
bonte spechten tegelijkertijd waren
in de tuin, broederlijk naast elkaar
op de betonnen paaltjes*

*als wel het karmijnrood van hun koppen
gevernist door de zon. aan het joodse
bruidje, aan kardinaalsrood
deed denken*

*ook ziet men het soms op schermen
satijnrood als na een bomexplosie*

Martin hield ervan om naar zijn tuin te kijken en er het spel van de vogels te observeren. Tegelijk verwijst zijn gedicht naar de in bloedrood gedrenkte gruwel in de hedendaagse media.

Het gedicht wordt in de bundel voorafgegaan door 2 korte citaten:

De werkelijkheid is een product van onze geest (Plato), maar er was geen Facebook toen...

Kijk naar de vogelen des velds, ze zaaien niet en maaien niet... (Matteüs, 6,19-34)

Tot slot vrienden moeten we dankbaar zijn, vanavond in het bijzonder voor wat Martin betekend heeft voor de poëzie in Deinze. Hij maakte het waar om zijn poëzierung te leggen rond Deinze via zijn stadsgez/dichten maar schreef nog zoveel meer wat leidde tot de bundel 'Alles viel samen' waarin hij na 4 jaar stadsdichterschap 56 gedichten heeft opgenomen. Hij is, zoals eerder aangehaald de initiatiefnemer voor de oprichting van DéCédé, waardoor de poëzie in Deinze een blijvend forum krijgt. We zullen hem heel hard missen. Martin blijft voor altijd vereeuwigd in de seizoenen op de markt van Deinze in zijn bronzen Haiku's. Hij blijft onbetwistbaar en onuitwisbaar een stadsgezicht.

Bij mijn aantreden als tweede stadsdichter schreef ik voor hem een bedankingsgedicht. Hij bloosde en vond dat hem teveel eer werd aangedaan... Vandaag, slechts 2 jaar later kan ik, hoewel nooit zo bedoeld, geen beter en mooier 'in memoriam' schrijven.

In memoriam Martin Carrette

eerste stadsdichter van Deinze (2010-2013)

minzaam las hij met zijn diepe stem
zijn gedichten over Wontergem, Vinkt,
Grammene, Blauwe meisjes in Gottem
Astene Sas, Zeveren of De Kasteeldreef

hij schreef altijd en overal, over Raveel
en Canteclaer, over mensen en landerijen
de Hoorn van Afrika, het Vinktse monument
ook bij beeldhouwkunst en schilderijen

minzaam blijft de stadsdichter aanwezig
in zijn haiku's rusten de seizoenen. verheugd
van dichten legde hij in zijn geboortedorp
woorden op de planken van zijn jeugd

zijn poëzierung rond de stad sloot zich
kaart na kaart bij ieder STADSGE z/d ICHT
onnavolgbaar en met passie schreef hij,
debiteerde hij, heeft hij zijn stad gedicht.

Luc C. Martens
tweede stadsdichter dankzij Martin